

Internationalens politik

Michail Bakunin

1869

Internationella Arbetarassociationen har en grundsats som varje sektion och varje medlem måste underkasta sig. Denna grundsats framställs i de allmänna stadgarna, som generalrådet 1866 förelade kongressen i Genève, och som denna kongress antog med acklamation och som slutligen definitivt sanktionerades genom att alla länders sektioner antog dem. De bildar alltså vår stora organisations grundsats.

Ingressen till de allmänna stadgarna definierar klart den internationella associationens grundsatser och mål. Där förklaras framför allt:

Att arbetarnas frigörelse måste vara arbetarnas eget verk.

Att arbetarnas ansträngningar framför allt måste inriktas på att fastställa lika rättigheter och skyldigheter för alla – dvs politisk, ekonomisk och social jämlikhet.

Att kapitalets förtryck av arbetarna är allt politiskt, moraliskt och materiellt knektväldes ursprung.

Att arbetarnas frigörelse därför är det stora mål som varje politisk rörelse måste underordna sig.

Att arbetarnas frigörelse inte är ett enkelt lokalt eller nationellt utan ett internationellt problem.

Till följd av dessa principer upptar den internationella associationen i sina led alla arbetarsällskap och enskilda personer, varifrån de än må komma och utan hänsyn till hudfärgs- idé- eller nationalitetsskillnader, under förutsättning att de öppet och utan baktankar fullständigt accepterar dessa principer och förpliktar sig att följa dem.

Låt oss alltså se vilken den första plikten är, som varje arbetarsällskap eller individ påtar sig i och med inträdet i Internationella Arbetarassociationen.

Den första plikten av dem alla är att anstränga sig till det yttersta för att säkra jämlikhetens triumf, inte bara den politiska jämlikheten, vilket skulle vara ren borgerlig radikalism, utan den samtidiga politiska, ekonomiska och sociala jämlikheten genom avskaffandet av alla privilegier, ekonomiska som politiska, på det att det för alla människor på jorden, oavsett hudfärg, nationalitet eller härkomst, hädanefter bara skall finnas ett levnadssätt: lika skyldigheter, lika rättigheter.

Detta är den revolutionära socialismens fullständiga program, vars första betingelse, första ord är jämlikheten och som tillåter friheten först efter, i och genom jämlikheten, eftersom frihet utan jämlikhet skapar ett privilegium, nämligen ett fåtals herravälde och det oerhörda flertalets slaveri.

För att starkare framhäva den revolutionärt socialistiska karaktären hos Internationalens program följer i ingressen efter denna första förklaring en andra som inte är mindre viktig: att kapitalets förtryck av arbetet är allt knektväldes ursprung, politiskt, moraliskt eller materiellt, och att på grund härav är arbetarnas ekonomiska frigörelse det stora mål som varje politisk rörelse måste underordna sig.

Detta är motsatsen till all bourgeoisins politik; den punkt där den socialistiska demokratin definitivt och absolut skiljer sig från bourgeoisins uteslutande politiska demokrati.

I samma ögonblick som Internationella Arbetarassociationen erkänner att arbetarnas ekonomiska frigörelse är det stora mål, som varje politisk rörelse måste underordna sig, visar den tillbaka all politik som inte sätter upp detta direkta mål, dvs all borgerlig, monarkistisk, liberal och demokratisk-radikal politik, eftersom all bourgeoisins politik, som bekant, inte har och inte kan ha något annat mål än att befästa och utvidga bourgeoisins makt. En makt som uteslutande är grundad på beroendegörandet av arbetarna och utsugningen av arbetet. För att det inte ska råda någon oklarhet på denna punkt tillfogar ingressen att kapitalets förtryck av arbetarna är allt politiskt, moraliskt och materiellt knektväldes ursprung. Vilket innebär inte mindre än att det för att uppnå Internationalens stora mål, arbetets ekonomiska frigörelse, är nödvändigt att bryta kapitalets tyranni, att bryta bourgeoisins hela makt, hela dess existens.

Hur ska man åstadkomma att kapitalets tyranni bryts? Måste man förstöra kapitalet? Nej, det skulle innebära att förstöra alla jordens samlade rikedomar, allt råmaterial, alla arbetsredskap, alla produktionsmedel. Med andra ord: hela mänskligheten – den som idag är alltför talrik för att, som de vilda folken, blott kunna leva av naturens frukter och följaktligen bara kan fortleva med hjälp av kapitalet. Det skulle innebära att döma hela mänskligheten till det mest fruktansvärda dödsstraff, till hungerdöden. Man kan, man ska alltså inte förstöra kapitalet, man måste bevara det. Men om det bevaras och om det fortsätter att finnas till utom och över arbetet, är ingen mänsklighet i stånd att hindra kapitalet från att undertrycka och betjäna sig av arbetet.

Det utom och över arbetet existerande kapitalet – det är bourgeoisin, det är befästandet av dess ekonomiska, politiska och sociala makt. Arbetet som förblir utom och under kapitalet – det är proletariatet.

Är då en försoning möjlig så länge båda förblir utom varandra? Kan man finna en politisk författning som förhindrar kapitalet från att undertrycka och utsuga arbetet? – Det är omöjligt. Alla överenskommelser man skulle komma att träffa skulle bara leda till en ny utsugning av arbetet genom kapitalet och skulle nödvändigtvis bli till förfång för arbetarna och till nytta för bourgeoisin. De politiska inrättningarna kan nämligen bara utöva makt så länge som de inte står i motsättning till den ekonomiska makten. Av detta följer att så länge kapitalet förblir i bourgeoisins händer, kan ingenting hindra den från att utsuga och förtrycka proletariatet.

Då kapitalet i sig inte kan förstöras och då det inte bör förbli koncentrerat i händerna på en avskild, utsugande klass, återstår bara en lösning: den inre och fullständiga föreningen av kapital och arbete. Bourgeoisin måste tvingas att bli arbetare och arbetarna måste erövra inte den privata, utan den kollektiva äganderätten till kapitalet. Ty skulle de dela upp kapitalet mellan sig, skulle de omedelbart förminska det, skulle de sänka dess produktionskraft i oerhörd grad och genom arvsrätten skulle de förvandlas till en ny bourgeois, upprätta en ny kapitalets utsugning av arbetet.

Sådana är de påtagliga följderna av de allmänna stadgarnas grundsats. Dessa följer fastslogs för övrigt till fullo av kongressen i Bryssel 1868 på så sätt att den kollektiva äganderätten till fastigheter och jord samt den fria krediten, dvs den kollektiva äganderätten till kapitalet, förklarades vara absolut nödvändiga betingelser för arbetets och arbetarnas frigörelse.

Det mål som vår association har ställt upp är ofantligt: jämlikheten. Det av den proklamerade enda verkningsfulla och verkliga medlet är inte mindre oerhörd: det är störtandet av bourgeoisins makt, dess förgörande som avskild klass. Man förstår att Internationella Arbetarassociationen i och med att den vill och måste uppnå detta mål med detta medel träder i öppet krigstillstånd med bourgeoisin. Ingen försoning är längre möjlig mellan den och proletariatet, eftersom proletariatet inget mindre vill än jämlikheten och bourgeoisin existerar blott genom ojämlikheten. För bourgeoisin som självständig klass innebär jämlikheten döden, för proletariatet innebär minsta ojämlikhet slaveri. Proletariatet har tröttnat på att vara slav och bourgeoisin önskar naturligtvis inte att dö. Därför pågår det ett oförsonligt krig, och man måste antingen vara narr eller däre för att rekommendera och predika försoning för de arbetande klasserna.

När Internationella Arbetarassociationen åtog sig att föra detta oerhörda krig mot bourgeoisin, gjorde den sig inga illusioner om de väldiga svårigheter som väntade. Den var inte blind för motståndarens krafter och de gigantiska ansträngningar som måste till för att besegra honom. Den vet att alla försvars- och anfallsvapen: kapitalet, krediter, allt organiserat våld – militärt, byråkratiskt och diplomatiskt – dessa oerhörda förtryckande centraliseringar som man kallar stater, alla religiösa gifter och all tillämpning av vetenskapen – att allt detta finns på vår fiendes sida, och det enda som vi har att sätta däremot är det rättvisa i folkmassornas nyvaknade instinkt och proletariatets oerhörda numerära storlek. Dock, den förtvivlade inte och förtvivlar inte om segern.

Den förstod att med hjälp av det fientliga lägre korrupsion samt politiska och moraliska upplösning, skulle man genom en verklig och solid förening och organisering av dessa miljoner proletärer som har tröttnat på att lida, och som idag över hela Europa visar otåliga tecken på att vilja uppnå frigörelse, kunna skapa en fruktansvärd makt, som skulle kunna ta upp kampen med och besegra alla privilegierade klassers och staters maktförbund. Den förstod samtidigt att för att vara verkningsfull och verklig måste en sådan organisation förkasta varje kompromiss och tvetydighet och framför allt hålla fast vid sin grundsats. Vi finner i ingressen till de allmänna stadgarna förklaringen att arbetarnas frigörelse måste vara arbetarnas eget verk, vilket i förening med de följande förklaringarna betyder att Internationella Arbetarassociationen obevkligen visar bort ur sin krets alla som där eftersträvar något annat mål än arbetarnas fullständiga och definitiva frigörelse – dvs jämlikheten. Vidare betyder denna förklaring att när associationen undantagsvis tar emot en borgare i sina led, så sker detta under förutsättning att denne fullständigt uppriktigt, av hela sitt hjärta, ansluter sig till arbetarnas program och avstår från all såväl personlig som lokal politik och alltifrån inträdet blott och bart eftersträvar Internationalens enda och stora politik, som absolut inte känner något annat mål än arbetets universella frigörelse.

För att göra detta syfte än mer iögonenfallande tillfogas i ingressen denna vidare förklaring, att arbetarnas frigörelse inte ska vara ett enkelt lokalt eller nationellt utan i högsta grad ett internationellt problem. Av detta följer att associationens hela politik uteslutande kan vara en internationell politik, som utesluter all bourgeoisins patriotiska och alltid egennyttiga fåfänga, all inskränkt nationell politik. Arbetarens, medlemmens av Internationalen, fädernesland är från och med nu den stora federationen av all världens arbetare, som befinner

sig i kamp mot det borgerliga kapitalet. För arbetarna kan det hädanefter inte finnas andra landsmän och bröder än arbetarna, av vilken nationalitet de än må vara, och ingen annan fiende än borgaren – om inte denne borgare bryter all solidaritet med bourgeoisins värld och öppet gör arbetets sak mot kapitalet till sin.

Detta är Internationella Arbetarassociationens program. Jämlikheten är dess mål. Organisationen av arbetskraften, världsproletariatets förenande över statsgränserna och på alla patriotiska och nationella inskränkningar ruiner – det är dess vapen, dess stora, dess enda politik som utesluter varje annan. Var och en som antar detta program kan med all rätt betrakta sig som en värdig medlem av Internationella Arbetarassociationen.

31 juli 1869

Det Anarkistiska Biblioteket

Michail Bakunin
Internationalens politik
1869

<http://skarv.nu/portfolio/michail-bakunin-internationalens-politik/>
Ur Michael Bakunin: Gesammelte Werke, Band II, Der Syndikalist Verlag, Berlin 1922. Översatt av Ingemar
Johansson.

sv.theanarchistlibrary.org